
Ten, který naučil americký soul česky

JAROMÍR LÖFFLER se nechal strhnout proudem kalných bluesových a soulových vod už v polovině šedesátých let. Od amatérské olomoucké skupiny Refugees vedla jeho cesta k The Bluesmen, jedné z legend československé bigbítové scény té doby. Pak už přišla nabídka spolupráce s ostravskou skupinou Flamingo. S kapelníkem Richardem Kovalčíkem a dalšími skvělými muzikanty za zády Jaromír Löffler definoval spolu s Marií Rottrovou jedinečnou značku ostravského soulu.

TEXT: JAN HORÁK

Bílej černocho od nádraží, jak někdy Jaromír Löffler sám sebe označuje, se narodil v Olomouci v roce 1948. Hudební samouk byl ovlivněný rodinným muzicírováním v dětství – otec hrál na kytaru a housle, matka na klavír.

Jak již zmíněno v úvodu, bluesmanem a soulmanem se vyučil v rodném městě. Také Olomouc zasáhla v polovině šedesátých let vlna britského rhythm and blues, které se Jaromíru Löfflerovi stalo nejsilnější inspirací. Ostatně nechyběl třeba na koncertu skupiny Manfred Mann v Uherském Hradišti v roce 1965. Zkušenosti sbíral během studií na gymnáziu ve skupině Refugees, ale například také účinkováním s divadelně-kabaretním souborem Skumafka. Löfflerův zájem se brzy rozšířil o americký soul a výrazný pěvecký talent mu otevřel dveře do nejlepší olomoucké kapely, legendárních The Bluesmen. Bluesmeni, s výtečným klávesistou Jaroslavem Vraštillem, byli známí a úspěšní v celé republice. Jejich prvním zpěvákem byl rovněž bluesově orientovaný

Petr Fiedler, se kterým Jaromír Löffler vytvořil silný tandem dvou sólistů. Na repertoáru Bluesmenů se Löffler podílel také zdařilými stylovými texty. Jeden čas s kapelou zpívala i Hana Ulrychová, jejíž interpretace Nevidomé dívky od Karla Kryla se stala jednou z nejoceňovanějších nahrávek československého bigbítu na konci šedesátých let.

O kvalitách The Bluesmen se všeobecně vědělo, a tak není divu, že Löfflerův zpěv nešel pozornosti Richarda Kovalčíka, kapelníka ostravského Flaminga. „Mě nadchl taky zpěvák Screamin’ Jay Hawkins, chtěl jsem se mu podobat. Dával jsem si písničky o dvě tóniny výš a řval jsem podobně jako ti černoši. Znělo to docela autenticky,“ vzpomíná se smíchem Jaromír Löffler. Pro rodiče se soulový zvuk Flaminga byl Jaromír Löffler ideálním interpretem, a tak od konce roku 1967 působil často v Ostravě. I nadále však měl zázemí doma v Olomouci a pokračoval ve spolupráci s The Bluesmen. Navíc býval často i v Praze, kde se, aby se vyhnul vojně, nechal zapsat na

dvouleté nástavbové studium ekonomie. Do školy sice docházel jen občas, zato se díky seznámení se skupinou bratří Gondolánů mohl ve volném čase věnovat muzice i v Praze. Říká k tomu: „Hráli jsme na tancovačkách kolem Prahy. Daly se vydělat nějaké peníze a ještě byla sranda. Gondoláni mě vzali mezi sebe, a dokonce mě jednou pozvali na obrovskou cikánskou svatbu někde u Košic. Z toho si ale raději moc nepamatuju.“

Spojení Löfflerova a Kovalčíkova citu pro výběr těch správných světových soulových čísel, vynikajících textů Vladimíra Čorta a skvěle šlapající kapely přineslo brzy výborné výsledky. Třeba způsob, jakým si Jaromír Löffler poradil s jedním z největších hitů americké soulové hvězdy Jamese Browna (It’s a Man’s Man’s Man’s World), v české verzi nazvaným Stvoř ženu z mých přání, i po více než padesáti letech bere dech. Všichni muzikanti Flaminga byli zároveň členy Ostravského rozhlasového orchestru (ORO), což skupině nabízelo možnost nahrávat písničky

V památném roce 1968, foto: archiv Jaromíra Löfflera

a také je prakticky hned vysílat v rádiu. Během roku 1968 natočil Jaromír Löffler v ostravském rozhlasu asi tucet skladeb, převážně českých verzí světových soulových hitů. Díky jeho pěveckému talentu, výborným instrumentálním výkonům kapely a schopnostem týmu rozhlasových techniků znějí i dnes tyto nahrávky skvěle.

Kromě výborných hlasových dispozic měl Jaromír Löffler navíc i něco, co není ani zdaleka dáno každému bílému interpretovi zpívajícímu černou soulovou muziku. Tím darem, kterým byl právě on, a možná že nejvíce ze všech českých zpěváků, obdařen, je tzv. feeling a frázování. Díky tomu znějí původně černošské soulové písně v jeho podání zcela přirozeně i v češtině. Bez nadsázky lze říci, že Jaromír Löffler naučil americký soul mluvit (zpívat) česky.

Intenzivní spolupráce s Flamingem se završila v létě 1968, kdy měla kapela dlouhé angažmá v jugoslávských

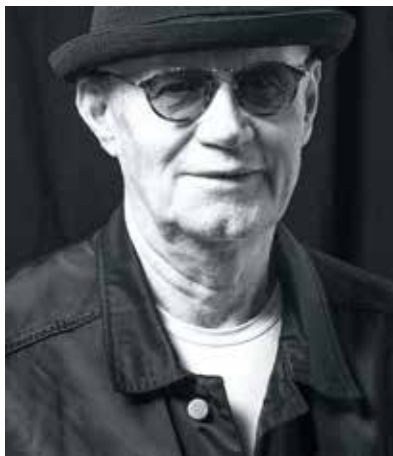
„V uplynulých dekádách vznikly na území tehdejšího Československa desítky skladeb inspirovaných černošským soulem šedesátých let. Nikdo však nedokázal do těchto skladeb vtělit původní náboj, živelnost a smutek tak jako první československý soulman Jaromír Löffler,“ říká Milan Deder, zakladatel vydavatelství Memory Records Prague.

přímořských letoviscích. Když pak v srpnu 1968 přijely do Ostravy sovětské tanky, odjel z ní Jaromír Löffler. Hned druhý den okupace ho Richard Kovalčík, u kterého tehdy Jaromír bydlel, odvezl na nádraží a zpěvák odcestoval

přes Olomouc do Vídně. Později se usadil a dodnes žije ve švýcarském Curychu, ale nějaký čas prožil i v jižní Anglii a pracoval pro londýnské hudební vydavatelství. Ve Švýcarsku se muzice a zpívání věnoval pouze příležitostně. Veškerou

energii věnoval studiu na univerzitě v Curychu a dlouhá léta pracoval na významných manažerských pozicích v odborných marketingových médiích.

Emigrace tehdy vedla nejen k záka- zu vysílání jeho skladeb, ale i k jejich vymazání z rozhlasového archivu. Normalizátory nepochybně rozrušila také skutečnost, že píseň Ikony vyšla na pamětní desce pro Jana Palacha. Löffle- rovy nahrávky se podařilo zachránit jen

Jaromír Löffler dnes,
foto: archiv Jaromíra Löfflera

ŘEKLI O JAROMÍRU LÖFFLEROVI

Pavel Staněk, dlouholetý šéfdirigent Ostravského rozhlasového orchestru (ORO): „Byla radost s ním pracovat. Byl to velký talent, vlastně spíš hotový zpěvák. Měl intonaci i svůj vlastní specifický výraz.“

Petr Němec, Löfflerův kolega z Flaminga: „Jarda byl v dobrém slova smyslu trochu jinde. Vlastně nám všem tehdy ukázal, jak se ta černá muzika dá a má dělat.“

Ivo Roubal, zvukový mistr: „Byl to divočiák plný energie. Živá vystoupení, natáčení ve studiu, mejdany, pořad v jednom kole. Navíc se neustále přesouval mezi Ostravou, Olomoucí a Prahou. Vůbec nechápu, jak to mohl všechno zvládat.“

S Petrem Němcem, dávným parťákem z Flaminga, foto: Roman Poláček

díky péči nadšenců, zejména zvukového mistra Ivo Roubala. Dnes je to nejlepší z oněch kultovních snímků dostupné v katalogu Supraphonline. A nejen to.

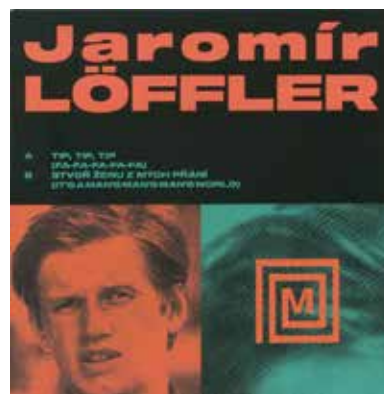
Po sametové revoluci natočil s Jiřím Urbánkem (vyňikající baskytarista, jeden z někdejších kapelníků Flaminga) ve studiu ostravského rozhlasu nové nahrávky, z nichž některé byly Löfflerovy vlastní kompozice. A začal občas znovu veřejně vystupovat – s Bluesmeny, s Borisem Urbánkem (Boris Band Combination) a na několika koncertech s Marií Rottovou. S formací Blues Power a Jaroslavem Vraštillem vystoupil v legendárním ostravském rozhlasovém Studiu 1 a na Valašském špalíčku a zazpíval také na slavnostním galakonzertu k 90 letům Českého rozhlasu Ostrava v říjnu 2019.

V posledních letech se znovu vrátil i k nahrávání. Natočil několik skladeb s členy The Bluesmen a s dalším kamarádem z dávných olomouckých začátků, jazzmanem Emilem Viklickým, vydal album s názvem 1001 Nights. Na Supraphonline najdeme také další nové, převážně autorské tituly – Mixed Double, OloMotown, Ty a já a zatím poslední Hej Siri, na kterém se spolu s pianistou Emilem Viklickým podílel také kytarista Markus Gabriel. Za pozornost stojí mj. Löfflerova odvážná soulová úprava a interpretace ikonické písně Jaromíra Nohavici Divočí koně. Anglická verze písně Ty a já (Equal) se dočkala velmi

příznivé recenze na prestižním americkém soulovém webu Soultracks.

Pražské vydavatelství Memory Records vydalo v roce 2018 vinylový singl s historickými remasterovanými nahrávkami Stvoř ženu z mých přání (původně It's a Man's Man's World od Jamese Browna) a Tip, tip, tip, kterou v originále nazpíval Otis Redding jako Fa-Fa-Fa-Fa (Sad Song). Právě u tohoto vydavatelství se aktuálně připravuje další singl, tentokrát s novými nahrávkami projektu s pracovním názvem Praha-Curych. Aktivní člen Jaromír Löffler má pořád co říci. ☒

V článku jsou použity citace z knihy *Od Flaminga k Plameňákům, příběh nejslavnější ostravské kapely* (autor a vydavatel Jan Horák, 2020).

Obal vinylového singlu u Memory Records